

Az összekötözött csuklóiban és az ízületekből kegyetlenül kiugrasztott válláiban sajgó fájdalom térítette magához. Kiáltani akart, de nem tudott; úgy érezte, mintha agyaggal tapasztották volna be a szájüregét. A talajon térdelt, és egy csikorgó kötél húzta a kezeinél fogva a magasba. Enyhíteni akarva a vállai terhét megpróbált felemelkedni, de a lábait is összekötözték. Mégis sikerült fojtogatva és fulladozva felállnia – ebben nagy mértékben segítségére volt a zsinég, amely könnyörtelenül húzta magával.

Rience ott állt előtte, és gonosz, vizes szeme csillogtak a lámpás fényében, melyet a mellette tornyosuló majd' kétméteres, borotvátlan, tagbaszakadt fickó tartott. Egy másik, minden bizonnyal nem kisebb gazfickó a háta mögött állt. Kökörccsin hallotta, ahogy lélegzik, érezte az áporodott verejtékszagát. Épp ez a másik, ez a bűzlő volt az, aki a poeta csuklóihoz erősített és a tetőgerendán átvetett kötelet húzta.

Kökörccsin talpa emelkedett a talajtól. A költő orrát sípoló hang hagyta el, de semmi több nem telt ki tőle.

– Elég – mondta végül Rience, szinte azonnal, de Kökörccsinnek úgy tűnt, egy örökkévalóság telt el. Talajt ért, de letérdelni minden igyekezete ellenére sem tudott – a megfeszített zsinég még mindig olyan feszesen tartotta, akár a hús.

Rience közeledett felé. Az arcán még csak a nyoma sem látszott az érzelemnek, könnybe lábadt szemének kifejezése jottányit sem változott. Ahogyan a hang is, amin megszólalt, nyugodt volt, halk, egyenesen kissé unott.

– Te nyomorult rímkovács. Te vakarék. Te ganéj. Te önhitt senki. Előlem akartál elmenekülni? Előlem még senki sem menekült el. Nem fejeztük be a beszélgetést, te ripacs, te báránylegény. Kérdeztem tőled valamit lényegesen kellemesebb körülmények között. Most pedig válaszolni fogsz a kérdéseimre, de lényegesen kellemetlenebb körülmények közt. Igaz, hogy válaszolni fogsz?

Kökörccsin készségesen bólogatott. Rience csak ekkor mosolyodott el. És jelt adott. A bárd kétségbeesetten visított, érezve, ahogyan a kötél megfeszül, és hátracsavart karjai megreccsennek az ízületekben.

– Nem tudsz beszélni – állapította meg a továbbra is kéjesen mosolygó Rience. – De fáj, igaz? Hogy tudd, egyelőre a magam örömeire húzatalak fel, mert borzasztóan szeretem nézni, amikor fáj valakinek. Na, még egy kicsit feljebb.

Kökörccsin kis híján megfulladt, úgy sípolt.

– Elég – adta ki végül a parancsot Rience, azután közelebb lépett, és a zsabójánál fogva megragadta a költőt. – Hallgass meg, kiskakas. Most

leveszem rólad az átkot, hogy újra beszélni tudj. De ha a szükségesnél feljebb próbálsz emelni azt az elragadó hangodat, megbánod.

Tett egy rövid kézmozdulatot, gyűrűjét a poeta arcához érintette, és Kökörccsin érezte, ahogy visszatér az érzés az állkapcsába, a nyelvébe és a szápadlásába.

– Most – folytatta halkán Rience – felteszek neked néhány kérdést, te pedig felelni fogsz rájuk, gondolkodás nélkül, gyorsan és kimerítően. Ha pedig akár csak egy pillanatra is tétovázni vagy dadogni kezdesz, ha a legkisebb okot adod arra, hogy kétségeim támadjanak az igazmondásodat illetően... Nézz csak le.

Kökörccsin engedelmessékedett. Rémülten vette tudomásul, hogy a bokája kötelékeihez egy vékony zsinórt erősítettek, aminek a másik végét egy mésszel teli vödörhöz kötözték.

– Ha megparancsolom, hogy húzzanak feljebb – mosolyodott el ocsmányul Rience –, és veled együtt ezt a vödöröskét is, akkor minden bizonnyal nem nyered többé vissza az uralmat a kezeid fölött. Kétlem, hogy valami ilyesmit követően képes lennél lanton játszani. Igazán mondom, hogy kétlem. Úgyhogy azt gondolom, beszélni fogsz. Igazam van?

Kökörccsin nem helyeselt, mert a félelemtől képtelen volt a fejét megmoccantani vagy akár egy hangot is kiadni. Rience sem keltette azt a benyomást, mintha fontos volna neki a válasz.

– Magától értetődő – közölte –, hogy rögtön tudni fogom, igazat beszélsz-e, azon nyomban kiismerem magam minden kibúvón, nem hagyom, hogy megtévesszen holmi költői fogás vagy homályos erudíció. Mindez semmiség a számomra, ahogyan semmiség volt az, amikor megbénítottalak a lépcsősoron. Úgyhogy azt tanácsolom, te semmirekellő, hogy mérlegelj minden szót. Na, kár az időért, kezdjük. Mint tudod, az egyik szépséges balladád hősnője érdekel, a cintrai Calanthe királyné unokája. Cirilla hercegisasszony, akit Cirinek becéznek. Szemtanúk beszámolóí szerint a nevezett személy életét vesztette a város bevétele során, két évvel ezelőtt. Azonban a balladában igen képszerűen és meghatóan írod le a találkozását ama különös, már-már legendás illetővel, azzal a... vajákkal, Geralttal vagy Geraldal. Figyelmen kívül hagyva a költői badarságokat a végzettről és a sorsítéletekről, a balladából egyenesen következik, hogy a gyerek ép bőrrel úszta meg a Cintráért vívott harcot. Igaz volna ez?

– Nem tudom... – nyögte Kökörccsin. – Az istenekre, én csak egy költő vagyok! Hallottam ezt-azt, a többit meg...

– Na?

– A többit kitaláltam. Konfabuláltam! Én semmit sem tudok! – üvöltött fel a bárd látva, hogy Rience jelt ad a bűzlő fickónak, és érezve, ahogyan a zsinór erősebben feszül meg. – Nem hazudok!

– Való igaz – bólogatott Rience. – Nem hazudsz egyenesen a szemembe, azt megérezném. De valamit csúrsz-csavorsz. Nem találtál volna ki csak úgy, minden ok nélkül egy balladát. Azt a vajákot meg ismered hiszen. Nem egyszer láttak téged a társaságában. Na, mondd már, Kökörccsin, ha kedvesek neked az ízületeid. Mindent, amit csak tudsz.

– Azt a Cirit – csikarta ki magából a költő – a vajáknak rendelték. Úgymond meglepetés-gyermek... Biztosan hallotta, híres történet. A szülei esküt tettek, hogy a vajáknak adják...

– A szülei annak az örült mutánsnak kellett volna adják a gyereket? Annak a bérgyilkosnak? Hazudsz, rímkovács. Ilyen vicceket csicseregj csak az asszonyoknak.

– Így volt, az anyám lelkére megesküszöm – zokogott fel Kökörccsin. – Biztos forrásból tudom... A vaják...

– A kislányról beszélj. A vaják egyelőre nem érdekel.

– Semmit sem tudok a lányról! Csak annyit tudok, hogy a vaják érte indult Cintrába, amikor a háború kitört. Találkoztam vele akkor. Tőlem hallott a mézárjáról, Calanthe haláláról... A gyerekről kérdezett, a királyné unokájáról... De hiszen én tudtam, hogy Cintrában mind odavesztek, az utolsó bástyából egy teremtett lélek sem menekült...

– Beszélj. Kevesebb metaforát. Több konkrétumot!

– Amikor a vaják tudomást szerzett Cintra elestéről és a mézárjáról, letett az utazásról. Mindketten északra menekültünk. Hengforsban váltam el tőle, azóta nem láttam... És mert útközben beszélt egy keveset arról a... Ciriről, vagy hogy hívják... és a végzetről... Hát megköltöttem ezt a balladát. Nem tudok többet, esküszöm!

Rience komoran nézett vissza rá.

– És hol van most ez a vaják? – kérdezte. – Ez a szörnyirtő bérenc, ez a költői lelkű mézáros, aki szeret a végzetről értekezni?

– Megmondtam, utoljára akkor láttam...

– Tudom, mit mondtál – fojtotta belé a szót Rience. – Buzgón hallgatom, amit mondasz. És te is buzgón hallgass engem. Pontosan felelj meg a neked feltett kérdésekre. A kérdés a következőképpen hangzott: ha senki sem látta ezt a vaják Geraltot vagy Geraldot több mint egy éve, akkor mégis hol rejtőzik? Hol szokott bujkálni?

– Nem tudom, hogy hol van az a hely – vágta rá fürgén a trubadúr.

– Nem hazudok. Tényleg nem tudom...

– Túl gyorsan, Kökörccsin, túl gyorsan – mosolyodott el Rience ellenégesen. – Túl készségesen. Okos vagy, de óvatlan. Azt mondd, nem tudod, hol van. De felteszem, hogy tudod, mi is az.

Kökörccsin összeszorította a fogait. Dühében és kétségbeesésében.

– Nos? – Rience jelt adott a bűdös fickónak. – Hol bujkál a vaják? Hogy hívják azt a helyet?

A poeta hallgatott. A zsinór megfeszült, fájdalmasan megcsavarva a kezét, a lábai emelkedtek a földtől. Kökörccsin felordított, röviden, hirtelen hallgatva el, mert Rience mágusgyűrűje azon nyomban betömte a száját.

– Magasabbra, magasabbra – tette csípőre a kezét Rience. – Tudod, Kökörccsin, máigkusan is átfésülhetném az agyadat, de az olyan kimerítő. Azon kívül szeretem nézni, ahogy a szemek a fájdalomtól kiugranak a gödrükből. Meg aztán úgyis elmondod.

Kökörccsin tudta, hogy el fogja mondani. A bokájához erősített kötél megfeszült, a mésszel teli vödör csikorogva csúszott arrébb a padlón.

– Uram – szólalt meg hirtelen a másik tagbaszakadt, és a lámpát köpönyegével letakarva kilesett a disznóól ajtónyílásán. – Valaki erre jön. Talán valami kurva.

– Tudjátok, mi a teendő – sziszegte Rience. – Oltsd el a lámpát.

A bűzlő alak elengedte a kötelet, Kökörccsin pedig magatehetetlenül a földre zuhant, de úgy, hogy lássa, ahogyan a lámpás fickó az ajtóhoz áll, a bűdös meg, egy hosszú késsel a kezében, a túlloldalról leleskedik. A deszkák résein keresztül bevilágítottak a bordély fényei, a poeta hallotta a kiszűrődő énekszót és lármát.

A disznóól ajtaja felnyikordult és kitárult; egy alacsony, köpönyegbe burkolózott alak állt ott kerek, szorosan a fejéhez simuló sapkában. A fehérszínű pillanatig habozott, aztán átlépte a küszöböt. A bűzlő fickó rávetette magát, lendületből vágott a késével. És térdre bukott, mert a kés nem lelt ellenállásra, úgy hatolt át a nőalak torkán, akár egy füstgomolyagon. Mert az alak valóban csak füstgomolyag volt, amely mostanra oszlani kezdett. De még mielőtt szertefoszlott volna, egy másik alak lépett a disznóólba, nehezen kivehető, sötét és fürgé, akár a menyét. Kökörccsin látta, ahogyan a köpönyegét a lámpást tartó férfira vetve átugrik a bűzlő fickó felett, látta, amint valami megvillan a tenyerében, hallotta, ahogyan a bűzös fulladozik és vadul felhorkan. A másik tagbaszakadt kikászálódott a köpönyeg alól, felugrott, suhintott a késével. A sötét alak kezéből tüzes villám lövellt ki sziszegve, és kísérteties pattanással áradt szét a fickó arcán és mellén, akár a lángoló

olíva. A tagbaszakadt férfi élesen felvisított, a disznóólat az égő hús undorító szaga töltötte meg.

Rience ekkor támadott. Az ige, amelyet a nőre vetett, kék fényvel világította be a sötétséget, melyben Kökörcsin egy férfiruhába öltözött, mindkét kezével különösen gesztikulál, karcsú nőt pillantott meg. Csak egy pillanatra látta, mert a kék derengés dörgés és vakító villanás közepette hirtelen eltűnt, Rience pedig dühében üvöltve hátrarepült, egy fa válaszfalba csapódott, ami recsegeve összetört. A férfiruhás nő utána ugrott, a kezében tűr szikrázott fel. A disznóólat ismét fény árasztotta el, de ezúttal aranyló, mely a levegőben hirtelen feltűnő, fénylő oválisból sugárzott. Kökörcsin látta, ahogyan Rience felpattan a padlóról, és az oválisba veti magát, hogy aztán azon nyomban eltűnjön. Az ovális vesztett fényéből, de még mielőtt teljesen kihunyt volna, a nőnek sikerül odaszaladnia, és a karjait előre nyújtva érthetetlenül elkiáltania magát. Valami megreccsent és felzúgott, a kihunyóban lévő ovális egy pillanatra sűrű lángokkal csapott föl. A távolból, nagyon messziről nehezen kivehető hang ütötte meg Kökörcsin fülét, egy hang, amely nagyon emlékeztette egy fájdalmas kiáltásra. Az ovális teljesen kihunyt, a disznóólon ismét eluralkodott a sötétség. A költő érezte, hogy a száját betömő erő egyre enyhül.

– Segítség! – ordított fel. – Mentsenek meg!

– Ne óbégass, Kökörcsin – mondta a nő, miközben mellé térdelt, és Rience pillangókésével elvágta a kötelékeit.

– Yennefer? Te vagy az?

– Csak nem fogod azt állítani, hogy elfelejtetted, hogy nézek ki. De talán a hangom sem idegen a te muzikális füleidnek. Fel tudsz állni? Nem tört csontod?

Kökörcsin nagy nehezen feltápáskodott, feljajdult, és megdörzsölte fájó karjait.

– Mi van velük? – mutatott a padlón heverő testekre.

– Nézzük meg – csattintotta össze a varázslónő a kést. – Az egyiknek életben kellene lennie. Lenne hozzá néhány kérdésem.

– Ez itt – mondta a trubadúr a bűzlő fölött állva – talán él.

– Nem hiszem – állapította meg szenvtelenül Yennefer. – Annak átvágtam a légcsövét és a nyaki ütőerét. Lehet, hogy még motoszkál benne valami, de már nem sokáig fog motoszkálni.

Kökörcsin megborzongott.

– Elvágta a torkát?

– Ha a veleszületett óvatosságomból fakadóan nem küldök magam

elé illúziót, akkor én feküdnék ott. Nézzük meg a másikat... A fenébe. Nézd meg, ekkora nagy ember, és nem bírta ki. Kár, kár...

– Az sem él?

– Nem viselte el a megrázkódtatást. Hmm... Egy kicsit túlságosan is megpörköltem... Nézd, még a fogai is elszenesedtek... Mi van veled, Kökörcsin? Rókázni fogsz?

– Azt – válaszolta alig kivehetően a poéta, miközben előrehajolt, és a disznóól falának támasztotta homlokát.